

ŠKOLNÍČEK

časopis žáků Základní školy T.G.Masaryka v Pyšelicích

9. číslo / 2013

prosinec 2013

Letos zase nepřijel Martin na bílém koni. I když jsme už nějakou tu chudobnou bílou nadílku dostali, bylo ji tak málo... A asi se nedočkáme ani během těch dlouhých a teplých vánočních prázdnin.

Pyšelské děti navštívilo divadélko, které jim předvedlo dvě představení, žáci jeli do Prahy na další lekci do Rudolfina, odkud si přivezli své ručně vyrobené hudební nástroje a taky paní učitelky připravily vánoční dílny, které všechny posunuly zase o kousek blíže k Vánocům.

Proběhla třídní kola v soutěži sudoku a pak se nejrychlejší „luštiči a luštičky“ setkali ještě jednou a ještě jednou se snažili pokořit ty ostatní soutěžící. Jak se to komu podařilo, najdete ve Školníčku.

A ještě několik zajímavostí najdete v tomto čísle Školníčku. Tak do toho, ať ještě letos stihnete prohlédnout přes dvacet stránek časopisu.

Divadélko pro školy

1. listopadu přijelo za pyšelskými školáky Divadélko pro školy, které si pro ně připravila dvě divadelní představení.

Především na dívky v růžovém je vidět nepředstíranou radost z nadcházejícího kulturního zážitku.

Z druhého stupně nebyly žádné zvláštní ohlasy, takže těžko odhadnout, zda se divadlo líbilo.

Za první stupeň mohu říct, že se líbilo i žákům čtvrtákům, ačkoliv šlo o pohádku určenou především menším dětem.

Některé postavičky, které vystupovaly s dvěma lidskými herci.

Děti ze čtvrté třídy napsaly, jak se jim představení líbilo:

Martin Sládek vyjmenoval všechny plyšové herce a tady se koukáte právě na kočičku.

Prokop popsal taky představení, jak si ho pamatoval.

V pátek jsem byl se Strádown na divadle v sokolovně. Hra se jmenovala „Polodny z našeho stádku.“ Dva herci hráli s maňáškama a s plyšovými hračkami. Vystupovali tam pesek Ůříšek, kočička, slepice, kráva a beran Matěj. Zvířátka se stádku naučila pěstka Ůříška šítkaš. Ten se totiž rasomil a neuměl si říct o jídlo. Šloděj ukradl slepičku a chtěl se vrátit pro další. Zvířátka na něj naličila past. Šloděj se do ní chytil, musel slepičku vrátit a hradeš si odpracovat. Uholičil zvířátkům celý stádek. Polodny byla hezká a nejvíce se mi líbil Ůříšek. 4/1

V divadle se přestavili a po první nám zahráli pohádku jak samomně šítkaš tak se šel reptat zvířátk. Potom nám zaspívali písničky. Druhá polodny to bylo se na dvozech přišel šloděj a on jim vrátil slepici a chtěl vrátit ještě jednou a šloděj tam holou a se šloděj tak odešel a přišel zase a holou tam dařil tak ho posel Ůříšek a lehl se

a odběhl a šlodělo se a pak nám zahráli zase písničku.

A že na konci představení zazpívali herci písničku, to je taky pravda.

Paní učitelce prvníáčků se ale nelíbilo, že herci nevolili vždy správná slova, a protože herecky bylo představení velmi zdařilé, uvedeme vysvětlení nepravd z úst herců paní učitelkou Tissari, aby nám zůstaly jen hezké vzpomínky.

„V představení bylo ze zootechnického hlediska mnoho chybného. Za uši však přišerně tahaly tyto věci: že slepice kvoká a že se zvířata pěstují.

Slepice kdáká. Kvoká v případě, že snesla dostatečné množství oplozených vajec a je připravena vejce vysedět. Taková slepice se chová úplně jinak než slepice nekvokavá. Vydává jiný zvuk, přijímá málo krmení, na spodu těla ji vznikne tzv. nažina atd.

Pak je tu otázka pěstování zvířat. Pěstovat mohou obilí, řepu, brambory, ovoce, zeleninu. Prostě vše, co vyrostе ze země. Zvířata do brázdy ani nesijeme ani nesázíme. Tudíž je chováme.“

Snad se herci polepší a příště nebudou dětem říkat podobné nesmysly. Byla by škoda přijít o jejich veselé divadélko.

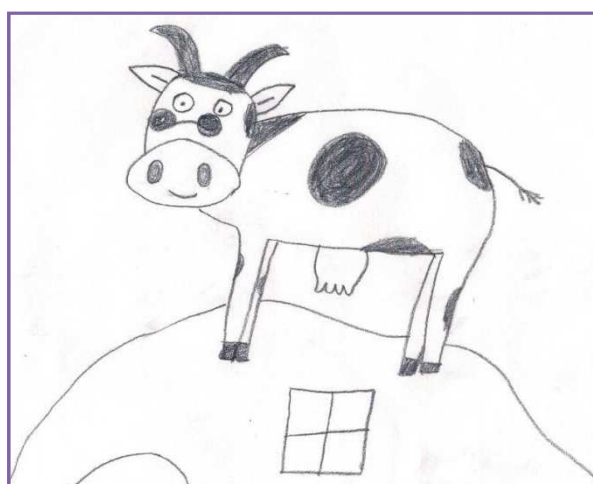
Andrea Staněčková, 4.tř.

Eliška Krejbichová, 4.tř.

Jan Vilímovský, 4.tř.

Julie Matějková, 4.tř.

A to je Prokopův Bonifác, koza Miši Čádkové a slepička Božena její sestry Karolíny. Statek, jak ho viděla Sabina Podubecká, je domovem těchto zvířátek.

Oliverův Bonifác sledoval pečlivě, jestli se herci s dětmi pořádně rozloučili. Jako vždy písničkou.

No a neměl námitek,

Čádelavníci se sbírali na své pokidky.
 Nejvíce se mi líbila tato sloděj.
 U noci se vyplítil na statek sloděj.
 Měl připravený pyšel na slepici
 Božku, kterou si chtěl odnést.
 Když ji bradl, začal kochat
 kochat a tím probudil hospodáře.
 Ale když vyšel na dvůr, sloděj
 už byl pryč. Navlečený hospodář
 vymyslel na něj past. Počítal s tím,
 že přijde znovu. A taky ano.
 Když druhý sloděj přišel znovu
 rukou do kurviku přes druhou slepici
 místo mi tam byl pes Čuček a
 zahrať se mu do ruky.
 Sloděj křičel, nadával, rozlyhat
 ale Čuček držel vši silou,
 dokud ho hospodář nechytl.
 Za best musel vrátit slepici
 Božku, ale také pracovat na
 statek. Křičel se prostě nerozplácí.

Poslední příspěvek je od Nely Brouskové.

Nashledanou příště.

Londýn

Každému se nepodaří strávit vyučování takovým zábavným způsobem, ale pokud ano, vždy je to prima, když se dovíme, třeba prostřednictvím našeho časopisu, kde byl a co tam dělal. A pokud nám ještě dodá skvělou reportáž, jsme rádi, že byl za všechny z naší školy fandit aspoň Martin Sládek.

9. listopadu

V úterý po obědi jsme leželi s rodinou do Londýna na tenisový turnaj. Přistáli jsme na letišti London Gatwick a potom jsme jeli do hotelu. Večer v 18:00 jsme sledovali tenisový ~~turnaj~~ zápas ve čtyřhře a potom ve dvouhře mezi Djokavičem a Federerem. Druhý den jsme viděli od 12:00 zápas čtyřhry, kde hrál náš reprezentant Radek Štěpánek s Lenadrem Paesem a potom zápas dvouhry mezi Rafaelem Nadalem a Stanislavem Vítanovským. Ve 21:30 jsme leželi z letišti Luton do Prahy. Domů jsme přijeli v 00:30 ve čtvrtek ráno. Výlet se mi moc líbil.

Den otevřených dveří

Ani letos se předvánoční návštěva dětského domova ve dni otevřených dveří neobešla bez zvědavých nahlédnutí do soukromí dětí, přebývajících zde většinou dočasně. Přestože pyšelští školáci se chodívají do domova podívat celkem pravidelně, vždycky se objeví nějaká další skutečnost, která je dokáže překvapit nebo zaskočit.

Po prohlídce pokojů a „bytů“ hledali školáci v kronikách a na vystavených fotkách ve vitrínách své kamarády a známé tváře ze školy. Podařilo se jim občas narazit na fotky dětí, které se už s domovem rozloučily a teď žijí v rodinách. Ať už ve svých původních nebo náhradních.

Od některých tet z domova potěšily bývalé spolužáky informace o dětech, které navštěvují jiné školy, protože se jim v současných rodinách daří výtečně.

Komentované prohlídky s jednotlivými třídami byly ukončeny v jídelně, kde si dětské návštěvníci vybrali pod vánočním stromečkem nějakého plyšáčka, který jim snad bude připomínat, jaké štěstí mají oni sami ve vlastním dětském pokoji se svými vlastními milujícími rodiči.

Po vzájemném přání příjemného prožití Vánoc se všichni rozloučili a vrátili do školy. Tak zase za rok, domove!

Barevný týden

Na poslední listopadový týden jsme se domluvili všichni ve škole v Pyšelicích, že se každý den sejeme ve škole v oblečení stejné barvy. A tak se hrnuli do dveří v pondělí bělostné postavičky, v úterý modrásci, někdy se to tam červenalo jako na louce s vlčími máky, další dny pak khaki až jasně zelená zaplavily školní chodby a končilo to všechno jak jinak než smutečně – takže černou.

Jen barva očí narušovala zelené šílenství. Andrejka to věděla a proto se „culila“ jako pravá šibalka.

V 1.B se setkal Modrý den s dalším významným dnem - Slabikářovým.

A tak se v této třídě setkali prvňáčci se svými nejstaršími školními kamarády. S deváťáky, kteří jim přišli předat Slabikáře. Měly je dostat ty děti z první třídy, které zvládly základy čtení – slabikování. A dostaly je všechny děti.

Paní učitelka Havlíčková je důkazem, že se zúčastňovali i pedagogové.

Druhý díl Rudolfského kvarteta

V předvánočním čase
sjeli čtvrtáci zase
do Prahy na další lekci hudební
a Praha byla ráda, že jsou zase v ní.

Na Staroměstském náměstí
dočetli se té zvěsti,
že ekologickým partnerem vánočního osvětlení
je Ekolamp, jméno jiného tam není...

Prošli se kolem stromečku
rázem dostali nákupní horečku.
Pak ta trdla svorně počkala,
trdelníku se ale nedočkala.

Při odchodu z náměstí tyto hvězdné hodiny špatný čas nám ukázaly, byly ale nevinny. Že je nastavili špatně, za to přece nemohou, ukazují čas v domění, že nám lidem pomohou.

Někdo špatně nařídil je, aby všechny zmýlili, my je ale neposlechli, včas jsme přijít musili. Spěchali jsme, přišli brzy, rukama jsme lomili, z dlouhé chvíle o svačiny s racky jsme se dělili.

V Rudolfinu ukázali, jaký rozdíl by to byl, živý dirigent by zmizel, robot by ho nahradil. Hráči zahrát museli by, jak by jim to nařídil, bez citu a bez emocí každý by se podřídil.

Muzikant je ale živý, na rozdíl od balónku, hraje s citem, to ho živí, nemá na to šablonku. Potřebuje dirigenta více méně živého, aby jen vyloudil skladbu jenom tónu libého.

Na pokyny robota, pracovali milé děti,
přísný pohled znamenal trochu něco neumět.
Zkusili, co obnáší práce při pásové výrobě,
pokud někdo nestih všechno, nebral si to osobně.

Není vůbec snadné, stále zvládat všechny pokyny,
chceš-li obstát, nezkaž ani povel jediný.
S dětmi robot rozloučil se jenom malým kývnutím,
celou dobu nezkažil hru ani jedním mrknutím.

V další části zpívaly děti v nějakém to nářečí,
hudebníky se zpěváky skloubil dirigent bez řečí.
Všichni těšili se nejvíc na hudební nástroje,
natažení strun proběhlo pomalu už ve stoje.

Abychom stihli dobu pravidelného odjezdu,
oblékli se, obezřetně přecházeli přes cestu.
Ve vlaku, kam jsme se dokonce včas dostali,
nejlepší místa naše děti dozajista zabraly.

V loňském školním roce si děti poprvé vyzkoušeli, jaké je luštit sudoku na rychlost.

Letos dostal každý soutěžící jen pět minut na jedno sudoku a celkem jen dvě sudoku. Sčítaly se jen správné výsledky a pak se nejlepší - vnímáme jako synonymum nejrychlejší mezi správnými luštiteli - setkali ještě jednou v posledním předvánočním týdnu a za stejných podmínek vyluštili další dvě sudoku.

Na výherní listině se objevovala jména, která tam byla vypsána i loni, ale našli se i noví „úspěšní“ luštitelé.

V posledním školní dni dostali vítězové diplomy a drobné odměny. Chybějící žáci je dostanou v dalším roce. Ostatním gratuluji a těším se příště.

Ingrid Cholevová

Nejlepších devět luštitelů vánočního soutěžení v sudoku:

1. kategorie - 2. a 3. třída

1.místo Agáta Svobodová

2.místo Marie Walderová

3.místo Matěj Láska

2. kategorie - 4., 5. a 6. třída

1.místo Ondřej Svoboda

2.místo Josefína Černohorská

3.místo Anna Zaradičková

3. kategorie - 7., 8. a 9. třída

1.místo Jan Sládek

2.místo Tereza Záleská

3.místo Kristýna Jenšovská

Vánoční dílny

9. prosince se mohli žáci, dokonce s rodiči, realizovat při výrobě vánočních ozdob, krabiček, přání. Prostě se mohli přijít pobavit.

Některé prvňáčky si s úkoly hravě poradily.

Někteří pátáci si naopak nechali poradit, aby jejich ozdoba byla pěkná.

Někdo víc povídal než pracoval, ale to se občas stává...

Děti mohly pracovat
postupně na stanovišti
u paní učitelky Šťovíčkové,

u paní učitelky Hanouskové,

u paní učitelky Cholevové, Rezkové,

u paní učitelky Vaculíkové,
Tissari a taky u paní učitelky
Havlíčkové.

Na stanovištích
nerozhodovalo
oblečení,

ani barva pleti,

ani stáří těch, kteří se vánočních
dílů účastnili.

Dokonce ani to, jestli na stanovištích byly paní učitelky nebo jejich malé pomocnice ze 4. třídy.

Na jednom byla Eliška Krejbichová a k ruce měla Andrejku Stanečkovou.

Na dalším stanovišti byla Michalka Čálková

a na posledním její sestra Karolína.

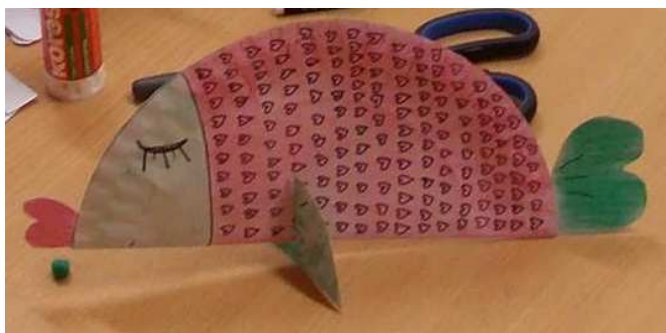
Další dvě pomocnice, Nela Brousková a Nela Kocourková, musely odejít zpívat. Ale děvčata si poradila i sama a pod jejich vedením vznikaly ozdoby na stromček,

Od Michalky si děti odnesly voňavé závěsy, od Káji obaly na bonbony na zavěšení na stromček a od Elišky odcházel s PF myškami.

Další ozdoby jsou z dílen učitelek.

Andílci z druhé třídy

Druháčci vyrobili tyto andělky, které pak na své vánoční besídce ve čtvrtek 19.prosince předali rodičům.

Rodiče je z besídky dopravili domů, aby jim o Vánocích zdobili jejich domácnosti. Není nejdůležitější, jak

vypadají, ale to, že si je malí umělci vyrobili s láskou. A andělci to ví.

Adventní zpívání

Stává se hezkou předvánoční tradicí ve škole v Pyšelicích, že se sejdou žáci poslední tři dny před začátkem vyučování na schodech a na chodbě v přízemí školy a svůj den začnou adventním zpíváním za kytarového doprovodu paní zástupkyně. Koleda za koledou se rozléhá školou a připomíná všem, že už jen několik málo chvilí stráví letos spolu.

Na poslední adventní zpívání se přišli podívat i rodiče. Nebylo jich mnoho, ale s chutí si zazpívali s dětmi.

Vánoce

Žáci druhého stupně ovlivňuje předvánoční atmosféra úplně stejně. Ukázky několika prací nás přesvědčí, že se na Vánoce těší stejně jako jejich menší spolužáci.

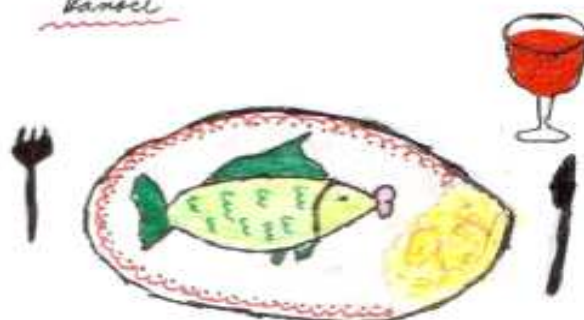
J	e	ž	í	š	v	y	x	b	w	d
m	a	v	d	c	t	á	r	p	č	e
e	s	e	é	d	e	u	n	s	e	u
l	a	ř	á	s	S	a	b	o	b	y
í	e	r	á	l	A		á	e	c	u
t	k	u	u	w	n	d	u	a	t	e
y	a	u	v	u	ě	k	v	s	č	l
m	a	d	a	w	l	s	o	e	š	u
a	v	a	d	z	ě	v	h	l	n	a
t	e	v	u	q	u	í	i	f	e	t
r	b	a	r	b	o	r	k	y	a	d
k	l	z	a	c	h	q	e	v	n	m

Najděte 14 vánočních symbolů

--
kamil lukáš zach

Moje Vánoce v naší rodině prožíváme takto.
 Do domu každý rok vyrobíme svíčky a větráčky v květináčích.
 Do pokojů dáváme beslé a na stělu adventní věnec. Na lůžko
 dáváme jmelí. Smámoa děláme cukroví například rohlíčky,
 línéčky, hvězdičky, perníčky, ořechy a útky. Pro měkko zdobíme
 takhle na něj dáme červené a stříbrné ozdoby. Také použijeme lodičky.
 O štědrém večeru smažíme řízeky a ryby, po večeři čekáme na dárky od Ježíška.

Vánoce

U nás na Vánoce máme
mešku a k tomu patří
vánoční kramboulový salát, jako
nájsť pijeme víno a já s tou
květinou pijeme Coca Colu. Jako ta
dvě minuty se kochá se kapi
k plovci se kochá a spouští ji
do vody s vodou. Píchnu dva prstí stáhnou světlo
se všo máš roztáhnout se na dříve a naplnit světlo
Pokud se světlo vrátí k prstům a plovci se k
světlu světlo, a pak se se světlo vrátí k světlu světlo
světlo

Vánoce

Když jsem byl doma, tak jsme je přestaly slavit. Nic jsme neslavili. Byl jsem uvnitř moc smutný, ale postupem času jsem se dostal do Dětského domova Pyšely. Vánoce tady máme třikrát. Před Vánoci všichni, pak hodně dětí odjede domů na Vánoce a ti, kteří tu zůstávají, tak slaví také. A pak, když přijedou, tak aby jim to nebylo líto, tak jsou další. Je to moc hezké, teď pojedou na Vánoce k Františku a bude to určitě moc hezké.

Můj příběh

Maličké koťátko se ztratilo v zimě. Je samo a najednou vidí muže a dítě (to jsem já a František). Sleduje je, ale oni před ním utíkají, myslí si, že se mu nic nestane, ale ono je sleduje dál. Zpomaluje a najednou spadne a spí – je slabé a promrzlé. Najednou ucítí teplý dotek, dotek, který před tím neznalo, ale pak je tma. Najednou se probudí v teplé místnosti, ale snaží se utéct. Nikdy tohle neznalo, má strach, ale dítě se k němu skloní a povídá: „ To je dobrý, maličký.“ Nic se neděje, pohladí ho. A ono je teď moc slabé, aby něco udělalo, ale pak se nají. Pije hltavě mléko, jako by nikdy nejedlo. Pak se muž rozhodne, že si ho nechají. Nakonec je šťastné dítě, kotě i muž.

Roman Macháček 8. třída

Tímto číslem Školníčku se loučíme s rokem 2013.